

Zoals we onszelf beloofd hadden gingen we het binnenland in. Over overwegend goede maar bochtige en vaak smalle wegen door een landschappelijk afwisselingsrijk gebied kwamen we bij de beoogde bestemming, **Garvao**. Daar vonden we de sani-mogelijkheid die in het boekje stond maar een uurtje wandelen deed ons besluiten een meer boeiende of mooiere omgeving op te zoeken. Dat werd gevonden bij een groot stuwmeer, **Montede Rocha**. Terwijl we onderweg op veel plaatsen nog rijp op het gras zagen was het hier binnen de kortste keren korte-broeken-T-shirt-weer!

Hier was het wel vol te houden!

Bij de parkeerplaats, een soort zandplaat zonder indeling, was een restaurantje en vuilcontainers, verder geen service. Er stonden al 2 campers en later kwamen er nog een paar bij. Dat voelde toch prettiger, vooral omdat de omgeving vrijwel onbewoond was. Tot Fred's grote verdriet mocht er niet gevist worden. Eindelijk een mooi water zonder rotsen of wier en makkelijk bereikbaar, **VERBODEN!!!!**

Na een middagpauze, door Fred ingevuld met een dutje en Els in de zon met haar eReader gingen we toch nog maar even aan de wandel.

Op ongeveer 300 meter van de parkeerplaats lag een grote varkenshouderij. Nee, geen mega-stal zoals in onze omgeving maar een uitgestrekt gebied met olijf- en eikenbomen waar de dieren vrij konden rondbanjeren. Ook waren er speciaal modderputten gemaakt waar ze zich in konden uitleven. Verspreid over het grote grondgebied stonden hutjes waar ze zich desgewenst konden terugtrekken. Volgens onze mening waren het de beroemde **Iberico** varkens, een soort die typisch is voor het Iberisch schiereiland.

We zagen in vele supermarkten hun gedroogde achterham-met-poot hangen die al gauw tussen de 45 en 75 euro kosten. Wij kochten ook al twee keer bescheiden een paar onsjes in plakjes en, inderdaad: een smaakexplosie!

Lekker wroeten in de blubber....!

Behoeftte aan privacy? Even in je eigen hutje!

Voor de avondmaaltijd maakte Els weer piri-piri-kip, deze keer met originele kruiden. En inderdaad: Nog lekkerder dan het eerste experiment!

We lagen er al vroeg in, vooral om het onder dekbed en wollen deken behaaglijk te krijgen want de temperatuur daalde snel richting vriespunt en dan heeft zelfs de verwarming moeite om het warm te krijgen.

De volgende ochtend was het nevelig vanwege het verdampen van de rijp en natuurlijk door de aanwezigheid van het stuwmeer. Dus: Op ons dooie akkertje een kan koffie weggewerkt en de boel reisklaar gemaakt. Toen het zicht ruim voldoende was gingen we naar een volgend stuwmeer, zo'n 25 km noordelijker. Aangekomen bij **Barragem de Roxo** waar een soort picknicplaats was maakten we na de brunch een kuiertje om vast te stellen dat het er wel heel erg eenzaam en verlaten was.

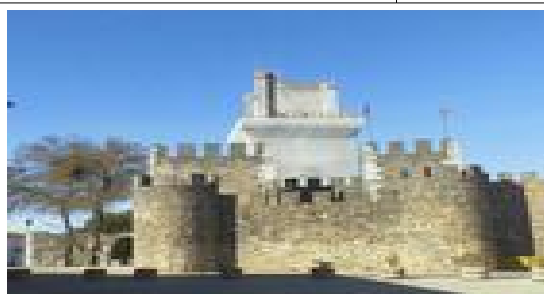

De erg eenzame picknicplaats

Vlakbij: Een openluchtkeuken!

Het leuke van onze manier van reizen, dag voor dag bekijken en zelden grote afstanden rijden, is dat we er makkelijk nog een stukje aanplakken. We reden door naar **Beja**, een redelijk grote stad met een historisch centrum. We stalden de wagen op een mixparking aan de rand van de stad, voorzieningen hadden we nog niet nodig. Inmiddels was het weer zodanig dat we in zomertenuue konden gaan wandelen. Het oude centrum ligt boven op een heuvel en de trottoirs zijn vrijwel allemaal geplaveid met kleine keien, geen optimaal wandelparcours. Maar we hielden ons flink! Het oude centrum was sfeervol en ook hier stonden we verbaasd hoe het autoverkeer zich door de smalle steegjes weet te wroeten. De gang van ons flatje is, bij wijze van spreken, breder.....

De stadsburcht van Beja

De toren van de burcht zat in het verband, dat was jammer. We bezochten in een voormalige kerk een tentoonstelling van handwerkproducten uit de streek. Mooie spullen, maar steeds weer de vraag "*Waar laat je het allemaal!*". Els kocht er wel een paar schapenwol-beklede pantoffels voor de nog te verwachten koude avonden.

Op de parkeerplaats een merkwaardig verschijnsel: Opmerkelijk veel automobilisten kwamen aanrijden, zetten de wagen stil, bleven erin zitten en reden na een paar minuten weer weg!

Ondanks redelijk veel verkeer kort langs de parkeerplaats hadden we toch een goede nachtrust. De zon had vandaag meer moeite om de redelijk dichte mist te verjagen maar slaagde er toch in. Weer een stukje verder, uiteindelijk wilden we deze reis Portugal nog nader leren kennen. Het eerder genoemde boekje "Mit dem Wohnmobil nach Portugal" diende als belangrijke leidraad maar werd niet precies gevolgd. De schrijver(s) hebben waarschijnlijk een deel van de verschillende routes met een erg compacte camper afgelegd want we werden af en toe -tevergeefs!- verleid tot wel erg krappe weggetjes en straatjes. De beschreven reizen zijn bovendien in het toeristenseizoen gemaakt waardoor er een aantal plekjes minder aantrekkelijk zijn voor de overwinteraar.

Een Romeinse opgraving, helaas niet toegankelijk

Het rijden, af en toe nog door de mist, was een route waar de chauffeur z'n koppie erbij moest houden. Maar qua landschappen: Geweldig! Zo belandden we bij een kennelijk erg mooie Romeinse opgraving maar deze was gesloten. Door het hekwerk toch maar even een foto gemaakt. Ook de aangegeven standplaats was minimaal. Volgend plekje gezocht en weer vrolijk verder. Af en toe friemelend door schatten van dorpjes, in het landschap schachttorens, wijzend op mijnbouw, maar geen actieve mijn gezien.

Ook deze standplaats.....

..... had het niet echt

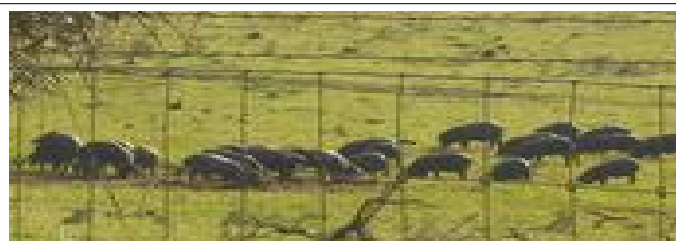
Op aandringen van Fred reden we door naar Evora waarvan we al vaker hoorden en lasen dat we die stad gezien moesten hebben. We vonden een parkeerplaats vlakbij een aquaduct en de stadsmuur. Natuurlijk popelden we om aan de binnenzijde van de stadsmuur te gaan kijken.

De parkeerplaats die we toch niet echt lekker vonden om te overnachten vanwege het voorbijrazend verkeer.

Inderdaad, een heel mooie stad met een rijke historie. Mooie gebouwen maar ook zeer smalle steegjes waar we weer verwonderd waren hoe het verkeer hier doorheen wurmde. De Romeinen hadden een grote invloed op deze stad en men vindt op veel plaatsen hun sporen. Het verbaasde ons dat in erg smalle steegjes sjeke boutiques en andere modern ingerichte zaken lagen. En we keken onze ogen uit naar het prachtige keramiek en andere handwerkvormen die aangeboden werden. Dat er veel producten van kurk werden aangeboden verbaasde ons niet (meer) want onderweg kwamen we hele wouden van kurkeiken tegen.

Het zijn deze kurkwouden waar de allerbeste Ibericovarkens vandaan komen. Juist de kurkeikels geven het allerbeste aroma aan het vlees. Onderweg zagen we ook een groep echte zwarte varkens die, volgens kenners, de hoogste kwaliteit Ibericoham leveren.

Evora, een indrukwekkende stad waar we enkele uren vertoefde en die we iedere Portugalganger kunnen aanraden. Maar na deze mooie uren besloten we om toch nog een stuk te rijden om een rustige plaats voor de nacht te vinden. We waren de drukte ontwent!

Deze plaats werd gevonden op de parking van de -helaas ook gesloten- **Grot van Escoural**.

Heel erg rustig en temidden van uitgestrekte kurkeikbossen. In de grot zijn tekeningen gevonden die stammen uit de steentijd.

We stonden er wel helemaal alleen maar '*Het voelde goed*'. Perfect geslapen!!!

Donderdagmorgen, 29 januari. Kreeg me daar Weer-on-Line verdorie gelijk! Zwaar bewolkte hemel en lichte mieserregen. Dat stond voor de komende drie a vier dagen op het menu.

We programmeerde de navi op ons volgend doel: Het stuwmeer **Pego do Altar**, een plaats waar we twee jaar tevoren tot grote tevredenheid stonden. Wel redelijk afgelegen van de bewoonde wereld maar een bekende plek onder campers. We volgden de instructies van de navi niet geheel want die had weer een paar erg smalle weggetjes in gedachten. Dat betekende wel zo'n 35 km extra rijden, temeer omdat we nog moesten Lidl-len. Onderweg regelmatig mieser maar ook liet de zon zich af en toe zien.

Drie van de 12 campers.....

Pego do Altar

Bij aankomst was het droog en heel af en toe een straaltje zon. Dat betekende: Wandelen!

Eerst over de stuwdam vanwaar uitzicht was over het dal en een mini-elektracentrale. Men was nog steeds bezig om de dam te reviseren maar de vorderingen waren goed te zien.

We wandelden naar de onderzijde van de dam om via de andere stevige helling weer op camper-niveau te komen. We werden beloond met mooie vergezichten. Onderweg wijdde we een kleine studie aan het typisch Portugees product: De kurkeik.

De mini-centrale in de diepte

Els kon nog net even buiten zitten en maakte een studie voor de volgende etappes. Echter, al snel mieserde het weer, weliswaar heel licht maar ze werd toch nat! Dus vlug naar binnen waar de tijd verder gedood werd met lezen, puzzelen, tablet-spelletjes en dit verslag.